



Na onze wandeling brengen we een bezoek aan het klooster Lluc. Het Klooster Lluc is een bedevaartsoord in de gemeente Escorca in het noorden van het eiland Mallorca. Het ligt in

een dal, 525 meter boven de zeespiegel, en is omgeven door meer dan 1.000 meter hoge bergen. In dit goed bewaarde klooster wonen en werken tegenwoordig nog steeds monniken.





Het klooster werd gesticht in de 13e eeuw op de plaats waar een Moorse herdersjongen een standbeeld van de Maagd "La Moreneta" (de zwarte Madonna) had ontdekt. Het beeld is in

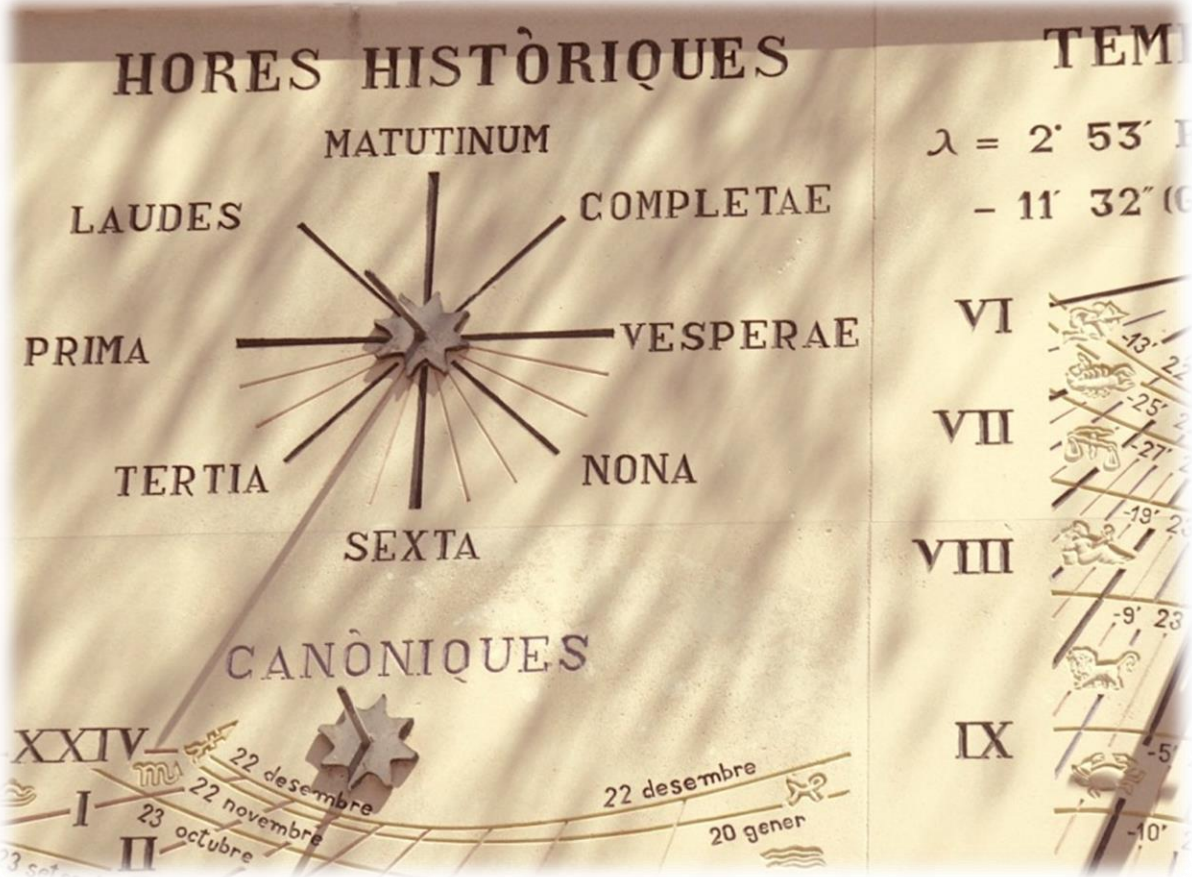
de loop der jaren met edelstenen bezet en siert nu de kapel, achter het barokke altaar van de kloosterkerk. Lluc wordt beschouwd als de belangrijkste bedevaartsoord op Mallorca.





Verder zijn in het klooster een kostschool, een museum en tal van op de toeristen gerichte faciliteiten te vinden. In de voormalige herberg, gebouwd in 1568, zijn workshops en een

souvenirwinkel. In het hoofdgebouw is een restaurant voor de gasten ondergebracht. Achter de kloostergebouwen is een botanische tuin met een kleine expositie over het behoud van het milieu van de Mallorcaanse berggebied.



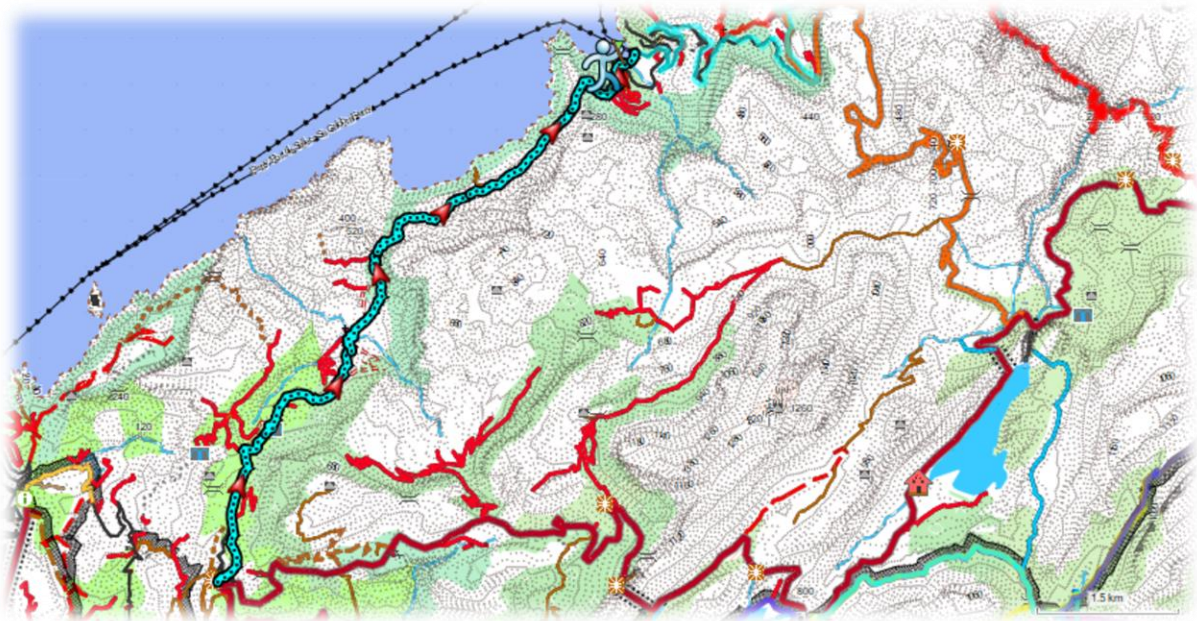


Tevens vind je achter het klooster het rozenkranspad met beelden van Antoni Gaudi. In het museum is een expositie over de lokale archeologie, religieuze kunst en folklore. Verschillende muziekinstrumenten, wapens, keramiek, schilderijen en kostuums zijn tentoongesteld. De entree voor het klooster is gratis, maar voor het museum moet je een

kaartje kopen. De cellen van de voormalige monniken worden tegenwoordig verhuurd aan bezoekers. Er zijn 81 kamers en 39 appartementen in het gastenverblijf beschikbaar.

Dinsdag 9 mei 2023

Soort : Wandeling in lijn van de Mirador de ses Barques naar Cala Tuent
Afstand : 13 km
Stijgen : 300 m
Dalen : 700 m
Duur : 6 uur





We starten onze wandeling aan de Mirador de ses Barques van waaruit we een prachtig zicht hebben op Port de Sollèr en zijn haven.



De Romeinen brachten zo'n 2.000 jaar geleden de olijfboom mee naar hier. Op Mallorca staan er tal van olijfbomen die ouder zijn dan duizend jaar. De Spaanse olijfboom zou tevens

behoren tot de meest ziekteongevoelige soort. Olijven worden niet vers van de boom gegeten. Ze worden eerst een jaar lang in een zoutwaterbadje gelegd om de bittere smaak te verwijderen.





Vorig jaar, bij de voorbereiding van deze reis zagen wij op deze plaats een paar vechtende geitenbokken. We staan er minutenlang op te kijken maar de bokken trekken zich daar niets

van aan en doen rustig verder. Telkens springt er één bok in de hoogte en ramt daarna, met zijn hoorns, de hoorns van de andere bok. Dit maakt telkens een lawaai dat ver te horen is.





Geiten zijn in staat om zich in sobere omstandigheden heel goed te handhaven en voort te planten. Daarom werden zij vroeger vaak door arme mensen gehouden, in plaats van koeien.

Zij eet graag gras, kruiden, groenten, plantenscheuten, bladeren en boomschors. Een geit is een herkauwer.





Af en toe nemen we een korte rustpauze.



De zee komt in zicht.





Er is veel volk op Cala Tuent. De aantrekkingskracht van het plaatsje is eigenlijk historisch gegroeid. In de vroege jaren van de 20e eeuw trokken gegoeden uit heel Europa naar

Mallorca om er zorgeloos te genieten van de zon en het goede leven. Toen een wetenschapper ontdekte dat in de vallei naar het strandje Sa Calobra heel wat endemische planten groeiden, werd dit gauw een must see. Rijkelui die afzakten naar Mallorca betaalden goed geld voor deze exclusieve excursie. Aangezien het strandje alleen met een bootje te bereiken was, haakten echter heel wat mensen af. Maar voor het lieve geld gingen, ook toen al, heel wat poorten open.









In een nabijgelegen restaurant doen we een terrasje.



De Cala de sa Calobra (Slangenbaai) dankt haar naam aan de als een slang in haarspeldbochten naar de zee omlaag kronkelende weg.





We keren terug naar Port de Sollèr met de boot. Onderweg zien we verschillende strandjes en prachtige rotspartijen.

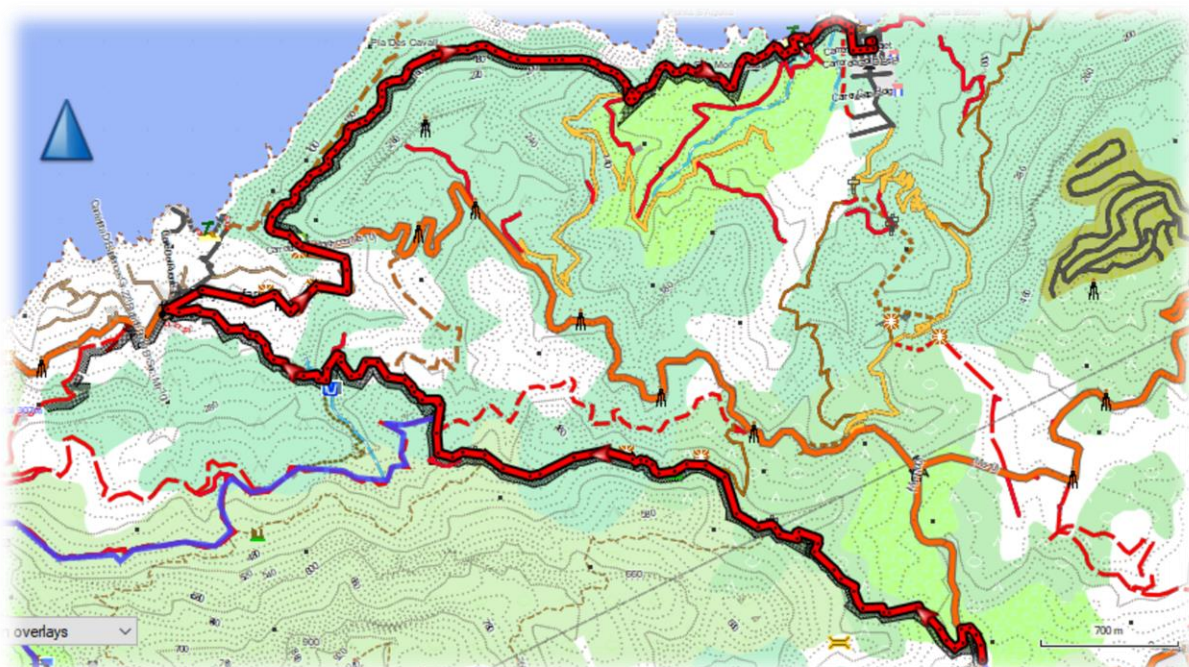


Vlak voor de haven van Port de Sollèr is er een vuurtoren met enkele gebouwen. Dit is militair domein.



Woensdag 10 mei 2023

Van : Sa Granja
Naar : Port de Canonge
Afstand : 12 km
Stijgen : 500 m
Dalen : 500 m
Duur : 6 uur





Deze wandeling gaat over een oud postpad en grote delen van de paden zijn geplaveid. Er is op deze wandeling ook veel schaduw.



Op onze wandelingen komen we regelmatig houten poortjes tegen die ons van het ene stuk land in het andere brengen en die het vee binnen de omheining dienen te houden.





Samen met Menorca, Ibiza en Formentera hoort Mallorca bij de eilandengroep de Balearen. In de winter voert een luchtstroom tussen de Alpen en de Pyreneeën door koude lucht naar het Middellandse zeegebied. De Tramuntana veroorzaakt zo'n 5 à 6 stormen.





Overal in Mallorca is men begonnen met het restaureren van de oorspronkelijke paden die de dorpen met elkaar verbinden. Het is een ambachtelijk werk dat zeer arbeidsintensief is. Steen

voor steen dient men uit te zoeken of deze wel past in de puzzel en af en toe dient men een steen dan nog wat bij te schaven zodat deze goed past. Een man doet hier het werk en twee anderen staan er op te kijken.





We zien regelmatig vinken en die beestjes zijn hier helemaal niet zo schuw als bij ons. Vinken leven in bossen, boomrijke tuinen en parken. Ze eten namelijk zaden en zachte

plantendelen, zoals bladknoppen. Aan het einde van hun zang laten vinken vaak de bekende 'vinkenslag' horen.





Vinken hebben een korte, kegelvormige snavel. Het mannetje heeft in broedkleed een blauwgrijs petje, een oranjeborst en wangen. De staartveren zijn zwart, behalve de

(witte) buitenste staartpennen. Het vrouwtje is minder opvallend en wordt nog wel eens aangezien voor een vrouwtje huismus. Het meest opvallende kenmerk van de vink zijn de twee witte vleugelstrepen. Daarmee kun je ook de vrouw het best van een mus onderscheiden.





De gele hoornpapaver is familie van de klaproos. De vruchten zijn langwerpig en niet rond zoals bij de klaproos.





We doen een terrasje in Banyalbufar, een klein dorpje in de heuvels van het Spaanse eiland Mallorca. Banyalbufar is een oud dorp dat al in de dertiende eeuw bewoond werd en er zijn zelfs tekenen gevonden dat de Moren hier al in de tiende eeuw na Christus een dorp hadden

gebouwd. De naam van het dorp is hier dan ook van afgeleid en betekent zoveel als “plaats bij de zee”. Sinds de middeleeuwen staat het dorp al bekend om zijn heerlijke wijn.

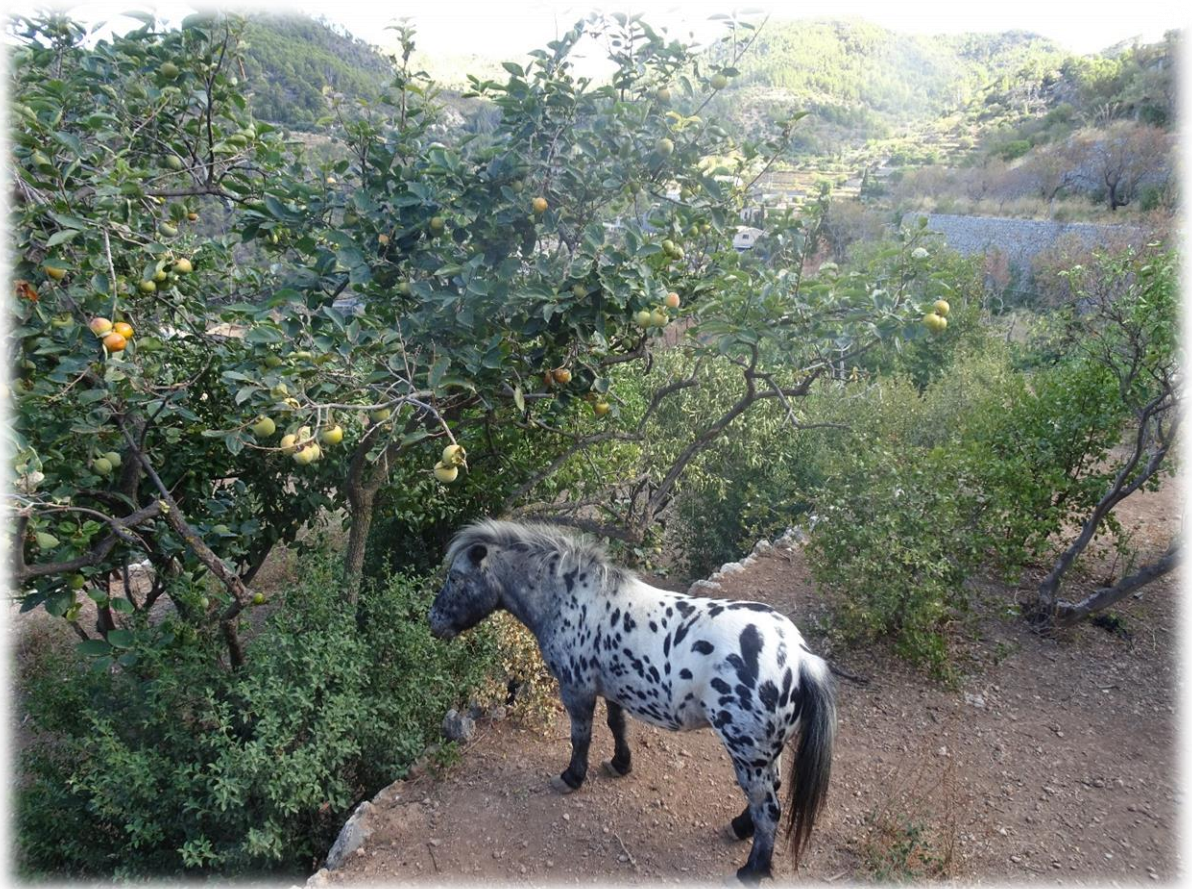




Banyalbufar ligt relatief hoog in de heuvels van de Serra de Tramuntana. Toch is het dorp in het bezit van een eigen strand. De weg hiernaartoe is lastig, lang en erg steil naar beneden

maar het kiezelstrand waar je uiteindelijk bij uitkomt is zeker de moeite waard. Zeker als het in de vooraf gaande dagen wat geregend heeft want dan komen er enkele watervallen op het strand uit.





Een mooie ponny staat onder een citroenboom. Een citroenboom is de enige boom die 3 maal vruchten draagt in het seizoen.



Banyalbufar stond ook bekend om zijn wijngaarden van Malvasia-druiven, een van de oudste variëteiten in het gebied rond de Middellandse Zee. Een zeer erkende variëteit, zeer aromatisch, met een hoog polyfenolgehalte, een uitgebalanceerde zuurtegraad en een hoog